



Иван Вазов

О, песни

Leve-toi, penseur!<sup>1</sup>

V. Hugo

О, песни, песни, песни,  
деца на моя дух,  
изпълнили сте, песни,  
душа и ум и слух!

В дни глухи, глух бе храма,  
в дни бурни – пак звънти!  
Потока пак заля ма  
от образи, мечти.

Вий бликате всечасно,  
струите се безспир,  
пламтите в мене властно –  
зари от други мир.

Отруден съм. Жаднея  
за отдих и покой...  
Но вие – все нов рой,  
и без да искам – пея!

И колко пъти аз  
преставах – пак подкачвах,  
аз лирата окачвах,  
и снимах пак завчас,

във звуци да предавам  
народния трептеж,  
душа си да раздавам,  
светият ѝ кипеж...

И демон някой тасн  
е мой другар, тиран, –  
държи ме в своя плян...  
О, дух могъщ, незнаен,

кога ще отлетиш?  
В беседа, в самота ли,

почивам ли, вървя ли –  
ти вечно ме дружиш!

Ти вечно ми нашъпваш:  
„Мисли, бленувай, пей,  
въздишай, пламеней!“  
От мене не отстъпваш.

И в нощни тъмнини  
заспя ли – пак ме тикаш  
и на ухо ми викаш:  
„Работнико, стани!“

2 февруари 1916 г.

**КРАЙ**

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4920>]